

Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΑΓΟΡΑ

Οι αντιδράσεις στις άπροσδόκητες παραιτήσεις υπηρεσιακών παραγόντων, που θα επιφορτίζονταν με την τεχνική πλευρά των διαπραγματεύσεων με την Ε.Ο.Κ. απέδειξαν — εύτυχως — ότι ή

Τοῦ

ΑΘ. Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

εὐαίσθησία τῆς κοινῆς γνώμης στό πρόβλημα τῆς ἐντάξεώς μας στήν Εὐρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα εἶναι πολύ μεγαλύτερες ἀπό τήν κυβερνητική ἐρεθιστότητα. Ὑποκείμενη κατά κανόνα στή δυσανεξία τῆς ἐναντι τῶν ἠϋξημένων λαϊκῶν ἐνδιαφερόντων, ἡ κυβέρνησις ἔχει ὡς τὰ σήμερα παραλείπει καί τήν πλατεῖα ἐνημέρωσι καί τήν καθολική κινητοποίηση τῶν λαϊκῶν δυνάμεων γύρω ἀπό τοὺς ἐθνικούς στόχους καί τοὺς ἐθνικούς κινδύνους τοῦ ἐγχειρήματος αὐτοῦ, μόνον πού θά ἔπρεπε νά εἶχε ἀποτελέσει θεμελιώδη ἄξονα τῆς ἐθνικῆς μας δραστηριότητος. Χωρίς βέβαια τοῦτο νά σημαίνει πῶς ἡ εὐθύνη τῆς πολιτικῆς τῶν διαπραγματεύσεων, τόσο ἀπὸ στρατηγική ὅσο καί ἀπὸ τακτική ἀποψη θά ἐδικαιολογεῖτο νά εἶναι διακομματική. Ὁ λαός θά ἔπρεπε κι ὅλας νά γνωρίζει τοὺς ἀνυποχώρητους ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλλάς θά ἐδέχετο τῆ συμμετοχῆς στὸν εὐρύτερο οικονομικὸ χωρὸ τῶν 9, ἔτσι ὥστε οἱ ὅροι αὐτοὶ νά γίνονταν συνείδησι καί ταυτόχρονα πεποίθησι ἐναντι τῶν τρίτων ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀδιαλλαξία μας στὴν ἀποδοχὴ τους. Ταυτόχρονα θά ἔπρεπε κι ὅλας νά εἶχε ἀρχίσει συστηματικὴ ὀργανωτικὴ καί λειτουργικὴ προπαρασκευὴ τῆς οἰκονομίας. Μιά κυβέρνησις ὅμως πού δυσπιστεῖ στὶς λαϊκῆς δυνάμεις, πού στερεῖται φαντασίας καί περιορίζεται σὲ ἀποσπασματικῆς ἐνέργειες καί σὲ οικονομικὸ κλεφτοπόλεμο εἶναι φυσικὸ νά εἶναι ἀνετοιμῆ. Αὐτὸ ἀφορᾷ τὴν ἰσχνὴ ἐπιτροπὴ τῶν διαπραγματεύσεων πού

κατήρτισε, τὴν ἀνεπαρκῆ καί ἀσυτόνιστη ὑπηρεσία πού ἱδρύσκει τὴν ἀσάφεια τῶν ὄρων εἰσόδου καί τοῦ ἀπαιτούμενου ἰδιούτου μεταβατικῶ καθεστώτος. Ἀφορᾷ ὁμως ἀκόμη καί τὴν τακτικὴ καί μεθόδευσι τῶν διαπραγματεύσεων, μετὴν ὅποια φαίνεται νά συνδέεται καί ἡ πρόσφατη αἰφνιδιαστικὴ κρίσις.

2. Μιά ἀπὸ τὶς βασικῆς ἐπιλογῆς τακτικῆς, πού ἐπηρεάζει βέβαια καί τὶς στρατηγικῆς ἐπιδιώξεις, εἶναι ὅτι θά ἔπρεπε νά εἶναι ἡ διαπραγματευτικὴ ἀφετηρία στὸν τομέα τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς. Ὑπάρχουν δύο τρόποι νά ξεκινησομε τὶς διαπραγματεύσεις. Ὁ ἓνας θά ἦταν νά συνεχίσομε τὶς ἐκκρεμῆς ἀπὸ τὸ παρελθὸν διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἐναρμόνισι τῆς γεωργικῆς μας πολιτικῆς πρὸς τὴν ἀντίστοιχη πολιτικὴ τῆς Κοινότητος. Ὁ δεύτερος θά ἦταν νά ξεκινησομε ἀπὸ ὦρα μηδέν καί νά ζητήσομε κατευθεῖαν τὴν ἐνταξί μας, ἀποδεχόμενοι τὸ ὑφιστάμενο κοινοτικὸ καθεστὸς τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς. Καί οἱ δύο λύσεις εἶναι δυνατές. Ποιὰ θά ἦταν ἡ συνέπεια ἂν ἐπελέγοτο ὁ ἓνας ἢ ὁ ἄλλος δρόμος;

Ἄν ἐπελέγοτο ὁ δρόμος τῆς συνεχίσεως τῶν διαπραγματεύσεων γιὰ τὴν ἐναρμόνισι ἐπὶ τῆ βάσει τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς συνδέσεως, ὁ δρόμος αὐτὸς θά εἶχε τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἡ Κοινότητα θά ἦταν ὑποχρεωμένη νά ἀποδεχθῆ χωρὶς ὅρους τὴν ἐναρμόνισι αὐτὴ καί νά παρῶσχει στὰ ἀγροτικὰ μας προϊόντα τὴν ἴδια μεταχείρισι πού παρέχει στὰ κοινοτικὰ. Ὅμως τὸ πρῶγμα ἐ-

→ Συνέχεια στὴν
= 2η σελίδα

ΟΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕ

ΤΟ

